

for det meste kommen til det Resultat ikke at ville paalægge Medlemmerne selv at skulle betale Medicinen delvis. Men dette Spørgsmaal har ogsaa en anden Side. Dette at spare paa Medicinen kunde let føre til, at de syge hverken fik tilstrækkelig Medicin eller heldigst for dem, hvis denne f. Eks. var særlig dyr. Navnlig vil jeg nævne, at hvis Lægerne skulle til at spare paa dette Omraade, hvad jeg ved, at der er Tendens til, for ikke at paabyrde Sygekasserne for store Udgifter, saa vilde det let gaa ud over de syge og blive til Skade for dem. Jeg for mit Vedkommende tør altsaa ikke paa nogen Maade anbefale af økonomiske Grunde at lægge noget af Udgiften til Medicin over paa de syge. Jeg frygter for, at hvis man gjorde det, vilde det gaa paa lignende Maade, som naar en sparsommelig Husmoder finder paa at spare saaledes, at hun sulter sine Tjenestefolk. Hun kan maaske nok i økonomisk Henseende faa et godt Resultat ud af det, som hun kan vise sin Mand, og han bliver maaske saa glad derover, at han forærer hende en flot Hat eller en fin Silkekjole, hvorved Resultatet bliver en meget større Udgift end den til ordentlig Kost til Tjenestefolkene, men det gaar sandelig ud over Tjenestefolkene, der maaske blive syge og maa ind paa Hospitalet, fordi de ere blevne sultede. Lige saa uheldigt er jeg bange for, det vilde gaa, hvis man skulde vise Sparsommelighed ved at spare paa Udgifterne til Medicinen for derved at sætte Sygekasserne i Stand til bedre at kunne bære sig.

Den højtærede Minister omtalte saa Lovforslagets Rækkevidde i finansiel Henseende og nævnte i saa Henseende, at det vilde komme til at omfatte et Antal af 1,450,000 Personer, altsaa ca. 1½ Million. Saa mange ubemidlede mente den højtærede Minister vilde komme ind under vort Lovforslag. Dette gaar ganske vist noget ud over Sygekasselovens Rammer, idet vi ere komne ind paa den samme Regel som den, der findes i Tuberkuloseloven, men dette vil dog neppe bevirke en større Tilgang end nogle faa Hundredtusind Mennesker. Antallet af dem, der nu ere Medlemmer af Sygekasser, er jo nu med et rundt Tal omtrent ½ Million, og der vil altsaa være over en halv Million ubemidlede, der for Tiden staa udenfor Sygekasserne, som vort Lovforslag skulde komme til gode. Jeg synes, det Tal, den højtærede Minister fremførte, i høj Grad taler for at fremme Lovforslaget. Jeg ved, der er mange udenfor Sygekasserne,

som ikke have Raad til at være i disse; men jeg har ikke tidligere haft noget Tal paa dem. Nu har den højtærede Minister i Gaar nævnt et Tal, som jeg tror, vi godt kunne tage som et Fingerpeg i Retning af, hvor mange der staa udenfor Sygekasserne, og hvis dette Tal virkelig er saa stort, som Ministeren antager, saa mener jeg netop, at det taler for Nødvendigheden af, at vort Lovforslag føres igennem.

Saa nævnte den højtærede Minister, at Lovforslagets Gennemførelse vilde medføre en Udgift af ca. 10—12 Mill. Kr. Jeg antager, at naar den højtærede Minister nævner disse Tal, og det var hans Agt at ville paapege, hvor bekostelig Loven vilde blive, maa man kunne gaa ud fra, at Omkostningerne i hvert Tilfælde ikke vilde gaa ud over disse 10—12 Mill. Kr., men maaske disse Tal endogsaa vilde vise sig at være rigelig høje. I øvrigt vil jeg om disse Tal i Almindelighed sige, at hvis Forslaget ikke er mere afskrækkende, end at det vil medføre en samlet Udgift af en halv Snus Mill. Kr., saa synes jeg ikke, man skulde være bange for at gennemføre det af Hensyn til dette Tal, naar man ser hen til det store sociale Gode, det vil medføre, og naar man ser hen til, hvad vi f. Eks. give ud til Militærvæsen, Penge, som Befolkningen efter min Mening ikke faar nogen som helst Nytte af. Men selv om det er nogenlunde rigtigt med disse 10—12 Mill. Kr., er der dog een Omstændighed, som jeg ikke lagde Mærke til, at Ministeren omtalte, i alt Fald lagde jeg ikke Mærke til, at Ministeren understregede den tilstrækkeligt, og det er den, at en meget stor Del af disse Udgifter bæres jo allerede nu af Samfundet. Jeg skal saaledes nævne Hospitalsudgifter, Sygehusudgifter. Sygekasseloven hjemler jo Sygekassemedlemmer Ret til Indlæggelse paa offentlige Sygehuse for en moderat Betaling. Her i København og paa Frederiksberg er Betalingen i høj Grad modereret. For de Folk, der høre til disse Kommuner, er den almindelige Betaling 1 Kr. 20 Øre daglig, men denne Betaling dækker jo langt fra Kommunernes Udgifter til disse Hospitaler, den repræsenterer vist ikke en Gang Halvdelen af den virkelige Udgift. Jeg har ikke undersøgt disse Forhold saa nøje, men Tallene vilde jo let kunne skaffes til Veje. Sygehuseophold i København og Frederiksberg og sikkert ogsaa andre Steder i Landet koster altsaa Kommunerne mere end det dobbelte af, hvad Befolkningen i Almindelighed betaler. Sygekassemedlemmerne faa yder-